

Els cants de Vicent Torrent

El periodista Jordi Martí i Fabra fa un retrat d'artista del cantant torrentí

Vicent Torrent, el 6 de març de 2022 al Centre Artesà Tradicionàrius | Juan Miguel Morales

Mai no podrem compensar **Vicent Torrent** com es mereix per haver-nos subministrat tot un corpus de cançons de sabor popular que s'han fet imprescindibles. Perquè el valor d'himnes com "Tio Canya" és ingent, intangible i incalculable. Això ho saben molt bé aquells qui l'han atacat. Els símbols s'ataquen i es defensen, i quan l'estiu passat van decidir retirar el seu nom de l'auditori municipal del seu poble, Torrent, els politicastes sabien perfectament que estaven assenyalant un símbol, un dels puntals de la cultura popular al País Valencià.

Video: <https://www.youtube.com/watch?v=skxLv93V9HE>

Sortosament, la resistència viu i floreix pels marges, i sempre podrem anar escoltant una vegada i una altra unes cançons, sàvies i nutritives, exemplarment senzilles i naturals, com aquella rosa de paper que va imaginar Vicent Andrés Estellés i que circulava pels pobles de mà en mà, fugissera i invisible als poderosos. Ja fa molts anys que "Tio Canya" és una rosa de paper i que no pertany al seu compositor; ja pertany a tothom.

Amb l'enyorat **Manolo Miralles** com a contrapès creatiu, **Al Tall** ha deixat una estela de còmplices que va de la via més heterodoxa oberta per un altre fundador del grup més jove, **Miquel Gil**, a l'estrella fugaç d'**Els Jòvens**, una banda talentosa de Sant Vicent del Raspeig que va decidir emmudir després d'haver gravat una obra mestra emmirallada en els autors de *Quan el mal ve d'Almansa* (Ànec, 1979), passant també per les reflexions teòriques del musicòleg Josep Vicent Frechina, que li ha escrit una biografia modèlica, *La cançó popular* (Sembra Llibres, 2023). Entre uns i altres han anat sedimentant les idees de **Vicent Torrent**, ajudant i deixant que rode la roda.

La sobirania musical, el respecte a la tradició oral, la reproposta de discursos i sons en sintonia amb coetanis com els eivissencs **Uc** o la napolitana **Nuova Compagnia di Canto Popolare**, la faena amb els tocs i vares autòctons, l'estima per l'esclat de la dolçaina i la tremolor de la rondalla, la fascinació dels vells romanços, l'encaix de la música popular valenciana en el seu context mediterrani i l'autoconeixement històric, des del refinament andalusí, passant per la vergonya de Jaume I, fins al desastre d'Almansa... Mil lliçons acumulades per cosir generacions trencades per anys de por i de repressió.

Video: <https://www.youtube.com/watch?v=aWLKZQASx9c>